

Preek bij 2 Samuël 1:17-2:7

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Vanmorgen houd ik een 3-puntenpreek. Dat is wat ouderwets maar het is een goede manier om de preek in te delen en u kunt het beter onthouden.

De drie punten die aan de orde komen zijn:

Beleven

Leven

En doorgeven.

Beleven – leven – doorgeven.

I BELEVEN

En dan gaat het over David.

Koning David.

Dat is een groot man in de bijbel.

Hij heeft veel van de psalmen geschreven die wij ook nu nog in de kerk zingen.

Daarmee heeft hij enorm veel inspiratie achtergelaten.

In die psalmen, dat zijn liederen van geloof, daar lezen we van alles over dat geloof van David.

Dat Hij bijvoorbeeld God als een Herder ziet, die voor David zorgt,

Hem water geeft en groen gras en zo heel het leven goed maakt.

Psalm 23 is dat.

Hebben we ook gelezen bij begrafenissen in het afgelopen jaar.

Een psalm van vertrouwen.

En van David denk je dan: die man is altijd dicht bij God!

Die kan er zo mooi over vertellen,

God als een herder, en psalm 121, waar wij mee begonnen, God als een

wachter die nooit slaapt, je hulp komt van Hem,

Die zal toch altijd wel zijn mond vol hebben van geloof,

En dat God er altijd voor je is, en dat je verdriet ook eigenlijk niet zo erg is want dan is God er toch gewoon bij en dan kun je het allemaal wel dragen!

Ja, zo is het dus niet.

Vanmorgen niet.

Zijn beste vriend, Jonathan, is dood.

En ook de vader van Jonathan, koning Saul.

En nu schrijft David ook een lied, maar geen psalm.

Geen lied dat bol staat van geloof.

Geen lied waarin David zegt: Here God, wat vind ik toch veel troost bij U,

Wat is het leven met U goed, en de dood ook eigenlijk niet zo erg.

En wat is het fijn dat ik geloof want dan hoef ik niet meer te huilen!

Nee.

Niet dus.

David schrijft een klaaglied.

Een lied van rouw.

En lied vol verdriet.

Jonathan, het verdriet om jouw dood verstikt me!

Je was mijn broeder mijn beste vriend!

Misschien kent u het liedje 'Hallelujah' wel, van de zanger Leonard Cohen.

Deze zanger overleed twee weken geleden, en dit liedje is heel bekend. Het gaat over David, die een gebroken hallelujah zingt. Denk daar maar aan. Een broken hallelujah zingt David hier.

Zo diep is David bedroefd.

Jonathan en Saul sneuvelen in de oorlog.

Gesneuveld in de heuvels van Israël.

Hun heldenschilden, hun bogen, hun zwaarden, hun militaire uitrusting, ligt daar, vertrapt, vergeten, verwaarloosd.

Dood zijn ze.

Het lied van de boog, noemt David dit lied.

De boog waarmee Jonathan zijn pijlen afschoot.

Maar de boog die nu ergens in de modder ligt, in de bergen van Israël, en die Jonathan niet meer zal gebruiken.

Het lied van de boog, en je denkt zomaar:
Wat zou ik voor lied kunnen schrijven?
Het lied van de kleren die niet meer gedragen worden,
Het lied van de hark die nu meer gebruikt wordt,
Het lied van het huis dat nu niet meer ons thuis is,
Het lied van de stem die ik niet meer hoor,
Het lied van de zachte handen die ik niet meer kan voelen.
En David zingt, en noemt hun namen, Jonathan, Saul, wat waren jullie helden,
Jullie waren mijn helden,
Ik noem jullie namen, ik wil jullie herinneren en niet vergeten.
Zolang je de namen nog noemt, zolang de namen nog klinken, zolang is die
persoon niet weg.
U weet dat wel, als er mensen aan je vragen hoe het gaat, en dat je dan van
alles vertelt maar niet de naam noemt van wie er overleden is. Dan is er toch
iets niet benoemd.

Zulke liederen, leert David ons, zulke herinneringen, horen bij verlies.
Je beseft wat er veranderd is.
David benoemt wat er veranderd is.
Hij zegt het ook over zijn land: Israël was machtig, een trotse hinde,
Maar nu is ze gevallen, de trots is weg.
De kloof tussen toen en nu is diep.

En zoals we ook bij David zien, dat is soms bitter alleen dolen en dwalen in je
herinneringen. Geen rechte weg, maar soms een doolhof. Dat is het **BELEVEN**.
(punt 1)

Waar is zijn geloof dan nu gebleven?
Waarom vertelt hij nu niet over dat God hem zo gesteund heeft?
Waarom zingt David niet dat hij niet verdrietig is, omdat hij weet dat ze bij God
verder leven?
Dat Saul en Jonathan nu in de hemel zijn waar alles goed is?

Omdat geloof geen badstop is.
Geloof is geen stop verdriet tegenhoudt.

Geloven werkt niet zo dat je geen verdriet meer voelt.
Dat je bij tegenslagen je niet uit het veld geslagen voelt.
Het hoeft zelfs helemaal niet zo te zijn dat je als gelovige niet meer bang bent voor de dood!
Je kunt ook diep worstelen met de dood, en ook heel gelovig zijn!

Geloof is geen badstop.
Het houdt het allemaal niet tegen.
Verdriet is er ook als je gelooft.
Wat is geloof dan wel?
Badolie.
Het maakt dat je verdriet zachter wordt.
Het wordt verzorgd.
Dood , waar is uw engel, zegt Paulus. Die is er niet meer!

II LEVEN

Net als bij David hoeft dat echt niet meteen aan de orde te zijn.
We lezen bij David niks over zijn geloof, als hij zijn klaaglied schrijft.
Dat komt daarna pas weer.
Enige tijd later... lezen we in vers 1 van het tweede hoofdstuk.
Die verzen komen wel wat plotseling op ons over.
Na het klaaglied, bam, daar is de stem van God die zegt dat David koning moet worden.
Ga naar Hebron,
En daar wordt David tot koning gezalfd.
Dan gaat het over: **LEVEN, punt 2.**
David moet het leven weer instappen.
Hij neemt weer een taak op zijn schouders.
Maar toch eerst dat lied:
Hij stapt niet over zijn verdriet heen.
Hij spreekt de juiste woorden voor echt verdriet.
En pas daarna, na enige tijd, laten we daar niet overheen lezen,
Na enige tijd, wij weten niet hoelang dat is, dat kan ook niemand voor je invullen,

Misschien ga je de week erna alweer naar je werk, misschien heb je langer nodig,
Na enige tijd,
Wendde David zich tot God.
David moet koning worden.
Er ligt een nieuwe taak op je te wachten.

III DOORGEVEN

En de mensen die koning Saul begraven hebben, de mensen die in Jabes wonen,
Die stuurt David nog een dankwoord.
Wees gezegend door de Here God,
Jullie hebben trouw bewezen,
Jullie hebben Saul begraven.
Bedankt daarvoor!
Zoals u ook de begrafenisondernemer bedankt hebt, en een ieder die steun heeft betuigd.
En David zegt dan zelfs: ik bied jullie mijn vriendschap aan.
Wees dapper en houd moed.
Dat zeggen zij niet tegen hem, degene die rouwt,
Maar hij zegt het,
Omdat hij weet dat zij ook verdriet hebben.
Hun koning is dood.
En hij spreekt hier als man van het volk.
Wees dapper, jullie hebben iemand verloren,
Maar houd moed,
Ik ben nu jullie koning.

David laat hier zien wat we in Jezus' naam belijden:
Dat de dood niet het laatste woord heeft.
Dat Gods kracht je helpt om het leven weer op te pakken.
Als God zo met Zijn kracht in je werkt,
Dan komt er ook een moment dat je weer kunt **doorgeven**. 3^e punt is dat.
Beleven – leven – doorgeven.

Dat kan vreselijk lang duren,
Veel te lang,
Maar David geeft door wat hij zelf ontvangen heeft.
Hij weet, als je verdriet hebt gekend, heb je moed nodig, en moet je dapper
zijn.
Niet bij de pakken neer gaan zitten.
Dat kost ongelofelijk veel energie.
En het zal ook af en toe flink tegenvallen.

Wees dapper, zegt hij,
Hij spreekt woorden van bemoediging,
Wees dapper, kijk nu maar weer vooruit.
Er komt weer iets goeds aan.
Trek je daar maar weer aan op.
En dat kan niet iemand zeggen die het zelf niet heeft meegemaakt.
David is er diep doorheen gegaan,
Het verdriet heeft hem verstikt,
Ja dat was er ook.
Als een buitenstaander het zegt, dan klinkt het zo gemakkelijk.
Makkelijk praten, als je niet weet wat het is...
Maar iemand die het zelf zo van dichtbij heeft meegemaakt,
Die kan getuigen van Gods kracht.
Dat het Pasen is geweest!
Dat er bij die vreselijke afgrond van de dood, ook een weg erdoorheen is.
Straks zingen we als slotlied deze regels:

Zolang wij ademen,
Schept Gij in ons de kracht
Om zingend te vertalen
Waartoe wij zijn gedacht.

God geeft ons de kracht,
Om te vertellen wat de bedoeling is van ons leven.
= Niet opgeven bij de dood, niet stil gaan staan!

En dan gaat het lied verder:
al is onze stem gebroken,
Onze adem zonder kracht,

Het lied op andere lippen (dat anderen zingen)
Draagt ons door de nacht,

David **BELEEF** zijn verdriet eerst ten volle.

Hij zingt een klaaglied,

Maar hij leert het ook aan iedereen.

Als we het nou samen kunnen zingen,

Dan dragen jullie mij er doorheen.

Wat kunnen we doen als iemand verdriet heeft?

Herinneringen delen.

Laten vertellen wat er allemaal veranderd is.

En ook, de tijd gunnen om het LEVEN weer op te pakken.

Helpen daarbij, vertellen dat dat niet raar is.

En dan ten slotte,

Zullen er momenten zijn dat iemand kan DOORGEVEN.

Van iets wat hij of zij geleerd heeft.

Deze drie elementen, beleven, leven en doorgeven,

Zullen soms door elkaar heen lopen, het is geen rechte weg.

Maar de kracht van Jezus, die zelf gestorven is aan het kruis, en op de 3^e dag is opgestaan,

die helpt ons,

om door te gaan.

Om verder te gaan.

Laten we daarvoor God de eer geven.

AMEN.

